

Thorndahl (FP):

Vore økonomiske ressourcer er i dag så begrænsede, vor ledighed så høj og det moderne samfund så kompliceret, at der næppe kan være mange i dette land, der ikke er klar over, at en storkonflikt som den, forkastelsen af mæglingsforslaget lægger op til, vil være meget, meget alvorlig. Sådan som situationen har udviklet sig, er der næppe tvivl om, at et endog meget stort flertal i befolkningen forventer eller måske ligefrem forlanger, at folketinget ved en eller anden form for indgreb hindrer udbruddet af en storkonflikt.

Fremskridtspartiet er af den helt grundlæggende opfattelse, at indkomstfastsættelsen principielt bør ske ved frie forhandlinger parterne imellem, således som det også er foregået i dette land igennem mange, mange år. Arbejdsgiverne har herigennem kunnet tilkæmpe sig en stigende del af samfundets velstand, hvad der både ud fra sociale, menneskelige og retfærdighedsmæssige hensyn har været godt og rigtigt og i overensstemmelse med den sociale og fordelingspolitiske linje, som et flertal i dette folketing har ønsket.

Desværre har de seneste år jo vist, at det nu næsten er umuligt for arbejdsmarkedets parter at gennemføre overenskomstforhandlinger. Forklaringen herpå ligger i den næsten håbløse økonomiske og beskæftigelsesmæssige hårdknude, som flere års forfejlet økonomisk politik har ført dette land ud i. Vi har en høj ledighed, fordi vore varer nu er blevet for dyre, således at vi ikke eller kun vanskeligt kan konkurrere med udlandet. På grund af arbejdsløsheden er vi nødt til at finansiere fastholdelsen af et meget højt offentligt forbrug ved at optage milliardlån i udlandet år efter år, samtidig med at vi fastholder verdens højeste skattetryk. Skattetrykket har jo helt udhulet dyrtidsreguleringen, således at den automatiske inflationsregulering ikke medfører, at arbejdstagerne kan fastholde deres realløn. Dyrtidsportionen er simpelt hen ikke tilstrækkelig til at dække den samlede virkning af prisstigning og beskatning. Samtidig udhuler den ene afgiftsbuket efter den anden, som dette folketing vedtager, de lønforbedringer, som arbejdstagerne måtte få på anden måde hen ad vejen. Ophøjes mæglingsforslaget til lov, varer det sikkert heller ikke længe, før vi ser skatte- og afgiftsministeren på jagt efter de par procent i lønforbedringer, som der muligvis måtte være tilbage, efter at indkomstskatten har været der.

Den samlede virkning af overbeskatningen og inflationen skaber, som vi har set det igen de senere år – og meget forståeligt – uro på arbejdsmarkedet, og det medfører, således som vi formentlig igen vil komme til at opleve det, lønforbedringer, der forsvinder fra lønmodtagerne, nominelle lønforbedringer, der alene opnår at svække landets konkurrenceevne og yderligere forstærker vore problemer.

Der er kun én vej at gå, og det er at lette den direkte beskatning og lade skattelettelsen ske ved en bundfradragshøjelse for samtidig at løse det lavtlønsproblem, som også i dag er betydeligt, bl. a. fordi man aldrig har forsøgt at løse det ordentligt.

Danmark kan kun komme ud af sine selvskyldte problemer ved at lette den direkte beskatning, i hvert fald til et niveau der svarer til de lande, vi konkurrerer med. Danmark har ikke så mange internationale rekorder, og jeg ved ikke, om det er begrundelsen for, at socialdemokratiet så stædigt fastholder, at vi fortsat skal have verdens højeste skattetryk. Men jeg håber, at et flertal i folketinget kan blive enig med fremskridtspartiet i, at lønstigningerne skal gives som skattelettelser, således som den socialdemokratiske regering i England jo også overvejer at foreslå gennemført for lønmodtagerne i England.

H. C. Hansen (FP):

Jeg føler, at der i dag er én, der bør gøre opmærksom på, at en væsentlig del af vore lavtlønnede findes i eksporterhvervene og i de brancher, som er hårdt trykket af udenlandsk konkurrence. En forbedring af de lavtlønnedes forhold i kroner og øre vil meget nemt medføre en øget arbejdsløshed. Den eneste måde at forbedre de lavtlønnedes forhold på er at hæve den skattefri bundgrænse. Vi øvrige burde vise den solidaritet, som dette kræver, ved at give afkald på andre goder.

En forhøjelse af de lavtlønnedes arbejdsindtægter i kroner og øre har gang på gang vist sig at smitte af, således at forholdet mellem de lavtlønnede og de højere lønnede er det samme i løbet af ganske kort tid. Det er forkert, at tinget gang på gang medvirker til at gøre de samme fejl om og om igen.

Finansministeren (Heinesen):

Hr. Ninn-Hansen bad mig bekræfte, at den aftale, der er indgået med tjenestemændenes fællesudvalg for den kommende 2-årige aftale-